

til i vores forslag. Om de måske ikke er vidtrækkende nok, trækker de dog i den bedste retning i forhold til det, vi har set hidtil.

Til hr. Steen Gade vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, at der skal mere til, og det er også derfor, miljø- og energiministeren har fået en aftale igennem med elværkerne om, at der skal laves 500 kæmpemæssige havvindmøller, der giver 750 MW. Vi satser på solenergi, biomasse og hele molevitten, og selv om det er klart, at vi ikke gør nok, er vi alligevel det førende land på området. Det må vi se i øjnene.

Til hr. Aage Brusgaard vil jeg sige, at problemet er jo, at den menneskelige aktivitet giver sig udslag i, at der lige nu er flere kulparkter i atmosfæren, end der har været tidligere, og at det forhold i sig selv påvirker vores atmosfære. Man kan måske også finde en videnskabsmand, der er uenig i det synspunkt, som 99 andre har, men så vælger vi altså at tro på de 99 pct., og jeg kan altså forstå, at hr. Aage Brusgaard vælger at tro på den ene procent; sådan er det jo bare.

Hans Christian Schmidt (V):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Venstre støtter EU's offensive strategi i forbindelse med de afsluttende Kyotoforhandlinger. Det er helt klart for os, og det er den linje, vi følger, at Europa har en særlig forpligtelse til at gå foran i arbejdet. Vi er selvfølgelig særlig forpligtede, fordi vi er et af de kontinenter, der har et stort ansvar for den CO₂-udledning, der sker, men vi er det også, fordi vi har ressourcer til at kunne gøre noget ved problemet. Det er jo en af de fordele, et velfærdssamfund har, at det også har midlerne til foretage nogle indgreb. Jeg siger det, fordi jeg synes, det også er vigtigt, at vi tænker på, at det er anderledes for de lande, hvis største problem er at skaffe føde til befolkningen hver dag. Vi må have forståelse for, at for de lande kan verden se lidt anderledes ud.

Som det er kendt, har EU besluttet, at landene skal forpligte sig til allerede i år 2010 at have reduceret deres samlede udslip af drivhusgasser med 15 pct. i forhold til 1990-niveauet. Det er selvfølgelig et højt mål, men dog samtidig et mål, som vi har kunnet konstatere, at Kommissionen har påpeget som både økonomisk muligt og gennemførligt, og det vil vi forholde os til. Men hverken USA eller Japan er jo med på ideen, for USA's vedkommende først og fremmest – sådan har vi opfattet det – fordi man selv forventer en stigning i CO₂-udledningerne frem

mod år 2000. Og selv om EU har fået opbakning fra G 77-gruppen, hjælper det ikke nok, for til syvende og sidst er det tvingende nødvendigt, at Japan og selvfølgelig også USA er med i det forlig, der forhåbentlig indgås i Kyoto. Alene USA står jo for op mod en fjerdedel af den samlede CO₂-udledning, og derfor skal de med.

Men jeg mener også, at de signaler, der er sendt fra USA, tyder på, at der er et kompromis inden for rækkevidde, og i hvert fald må vi gøre en stor indsats for det. USA's præsident Bill Clinton har f.eks. lagt op til at nedbringe udledningen af drivhusgasser med 10 pct. i år 2010, hvis man vel at mærke tager flere nye midler i brug. Jeg sigter her til forslagene om joint implementation, dvs. fælles gennemførelse, og om handel med omsættelige udledningstilladelser. Venstre har længe støttet de ideer, og vi har sågar så sent som i torsdags fremsat et forslag her i Folketingssalen, som opfordrer regeringen til at arbejde for joint implementation eller fælles gennemførelse. Forslaget bygger på ideen om, at lande, hvor det er dyrt at nedbringe udledningen af CO₂, kan foretage energibesparende miljøinvesteringer i de lande, hvor det er billigere, og disse investeringer kan så regnes med i hjemlandenes egen reduktion af CO₂.

Jeg kunne godt høre på hr. Steen Gades indlæg, at han var noget presset for øjeblikket med hensyn til CO₂ og joint implementation og EU's initiativer; men jeg synes alligevel, vi skal holde fast ved de udmeldinger, der er kommet derfra. Det er jo sådan, at netop ved joint implementation er der nogle meget motiverede synspunkter, som kan tilskynde såvel donor- som værtslandet til at gå ind i arbejdet. Donorlandet vil få nedbragt sine miljøomkostninger, og værtslandet vil få overført miljøvenlig og økonomisk effektiv teknologi. Undersøgelser viser, at man for de samme penge kan reducere 10 gange så store mængder CO₂ med joint implementation i forhold til det nuværende system, så vi får altså mere miljø på den måde.

Regeringen har forsøgt med CO₂-afgifter, men erfaringerne viser jo, at de slet ikke har den ønskede funktion. Tværtimod har de forværret konkurrenceevnen og forøget de administrative byrder, og vigtigst af alt vil de med tiden øge forureningen, fordi virksomhederne vil søge til de områder, hvor de kan undgå at betale miljøafgifter og oven i købet kan tillade sig at slække på miljøstandarderne. Derfor skal vi altid gå sammen om en fælles sag og lade